

[Frode Jakobsen.]

at vi kan bevare et hjemmeværn af samme styrke som det, vi har i dag.

Det forhold er der blevet gjort opmærksom på fra hjemmeværnets side. Hjemmeværnet har fundet god forståelse både i forsvarsministeriet og i indenrigsministeriet. Jeg havde derfor grund til at vente, at princippet ville være slået fast i det lovforslag, vi nu behandler. Jeg har søgt efter det, men ikke kunnet finde det, medmindre det da skulle skjule sig i punkt 33, stk. 1 b, hvor der tales om værnepligtige,

„som af forsvarsministeriet overføres til tjeneste i civilforsvaret“, eller i punkt 35, stk. 4, hvor der står:

„Forsvarsministeren træffer efter forhandling med indenrigsministeren bestemmelse om...“ o.s.v.

Det kan jo dække alting. Men så er det i hvert fald ikke udtrykt på en sådan måde, at det kan forstås af dem, som ikke i forvejen ved besked; det gør jo ikke andet end at bringe forsvarsministeriet ind i billedet. Jeg kan ikke se, der skulle være noget i vejen for, at det siges lige ud. Der tales f. eks. i lovforslaget om værnepligtige, der er udskrevet til hjemmeværnet, men som ikke er blevet bestemt til indkaldelse hertil. Jeg mener, at den kategori slet ikke eksisterer længere efter hjemmeværnsloven i sommer. Efter den kan der kun være tale om indkaldelse til hjemmeværnet i tilfælde af fare for krig. Jeg kan derfor ikke se, at man nu kan lovfæste det, som jeg altså oven i købet mener er forældet; det bør rent ud siges: værnepligtige, der udskrives som egnede til hjemmeværnet, men som ikke frivilligt har meldt sig dertil.

Jeg vil da gerne bede den højtærede indenrigsminister om to ting: for det første bekræfte, at det er det, som har været meningen med de to vendinger om forhandlinger mellem de to ministre, og for det andet at gå det skridt videre under lovforslagets behandling at gå med til, at det samme siges med rene ord, så alle mennesker kan forstå det, også mennesker uden for folketinget.

Ellen Poulsen: Når man som frivillig har arbejdet i civilforsvaret i en lang årrække, kan det jo kun glæde én, at man endelig her i det høje folketing får lejlighed til at

drøfte disse problemer. Det er jo ikke noget, man er forvænt med.

Jeg vil gerne først sige et par ord til det ærede medlem fru Else-Merete Ross, der jo nu gav tilslutning til den lovændring, der foreligger, men samtidig udtalte, at det ærede medlem havde forstået, at man på et vist tidspunkt havde ført en tilbageholdende politik — jeg tror, det ærede medlem nævnte efter 1950, hvor det var helt rimeligt med en afspænding. I modsætning til det ærede medlem er jeg af den mening, at man begik en af de største fejl inden for civilforsvaret ved at gøre dette netop i 1950 eller især efter Koreakrigen. Man havde slået på stortromme, fordi man opdagede, at civilforsvaret ikke var i orden; man prøvede på alle måder at få befolkningen i tale og fik mange frivillige til at melde sig til civilforsvaret. Men da uvejret ligesom var trukket lidt over, så var regeringen og det høje ting ikke interesseret; det smittede igen af på myndighederne ude i byerne, og resultatet blev, at alle de mange frivillige, der havde meldt sig af pligtfølelse og interesse, fik en foreløbig uddannelse, men man var slet ikke parat til at tage imod dem, hverken i byernes administration eller andre steder. Det tror jeg er en af årsagerne til, at det i dag ikke er muligt at få frivillige; jeg tror, at en meget stor del af skylden ligger her.

Jeg tror også, det havde været lykkeligt — og her er jeg absolut enig med den ærede ordfører for de uafhængige — om man stadig havde fulgt udviklingen op inden for civilforsvaret, så havde man undgået den situation, vi står i i dag: at man på ét bræt skal til at bygge alt det op, der er forsømt. Nu skal man op på de meget store bevillinger; det havde været bedre, om man i stedet for gennem en årrække havde foretaget en jævn opbygning.

Jeg tror, at det med de mange fejl, der er begået, kan blive svært at gennemføre en ordning. Det kan det blive i byerne, som skal modtage de værnepligtige, der udskrives. Jeg hører til dem, der beklager, at det er nødvendigt at skride til udskrivning af værnepligtige til civilforsvaret, men jeg erkender, at det er en nødvendighed. Kravet herom er jo navnlig rejst fra de større byer, der er ganske klar over, at de ikke uden denne foranstaltning kan bestride